

LA LLIBERAL

REVISTA DE ART
& CULTURA
VILASSARENC

REVISTA NUMERO 16

MARÇ, ABRIL, MAIG
ANY 2019

INDEX REVISTA 16

PORTADA

INDEX

1-- ANTON CASANOVA

2-- TEXT SOBRE ANDALUSIA

3, 4 i 5-- IMATGES D'ANDALUSIA PER
IRENE VEGA

6, 7, 8 i 9-- ANDALUSIA, SEVILLA I
POBLES BLANCS PER ÀLEX PUIG

10, 11 i 12-- ANDALUCIA, CADIZ Y
CORDOBA POR IRENE VEGA

13 i 14-- CORDOBA, MEZQUITA POR
IRENE VEGA

15-- PORT D'ARENYS PER IRENE VEGA

16 i 17-- ANTON CASANOVA RAMÓN, LA
MORT COM A REMEI

18-- CUENCA, CIUDAD ENCANTADA
POR JM. ROSQUILLAS

19-- DOC. MERCADÉ EN AFRICA

20-- JOSEP CASTELLS, POESIA

21-- KELLY ARRONTES, TEXTO

22, 23, 24 i 25-- OBRA DE KELLY
ARRONTES

26-- EL NEN QUE CERCAVA PA A
L'ABOCADOR, PER PILIO PIRIS

27-- EXPLICACIÓ SOBRE GRAFITIS, PER
JM. ROSQUILLAS

28 i 29-- GRAFITIS, IMATGES DE JM.
ROSQUILLAS

30, 31 i 32-- FOTOGRAFIA
SURREALISTA PER ÀLEX PUIG

33-- PORT DE PALAMÓS PER IRENE
VEGA

34-- PANTA DE SAU PER IRENE VEGA

35-- PUNT X PUNT, ANTON CASANOVA
RAMÓN

36-- ESCRIT SOBRE EL PARC NATURAL
DEL DELTA DE L'EBRE PER JM,
ROSQUILLAS

37, 38, 39 i 40-- DELTA DE L'EBRE PER
SILVIA JAMBERT

41-- EXPLICACIÓ SOBRE EL MUSEU
TORRE BALLDOVINA

42, 43 i 44, MUSEU DE SANTA COLOMA
DE GRAMANET, TORRE BALLDOVINA

45 i 46-- TOT PASSEJANT PER LLANÇÀ I
PORT DE LA SELVA PER ÀLEX PUIG

47 i 48-- VALL DE NÚRIA PER IRENE
VEGA

49 i 50-- VIOLÈNCIA PER PILIO PIRIS

ACABALLES DE GENER

Sense fulles, pel fort vent desvestides
branques robustes deixen passar el sol,
raigs daurats a la freda terra brillen
emmirallats en el glaçat estanyol.

La pregonesa d'un sever silenci
s'ha estès per la vall coberta de verds,
on mandrosos anyells blancs hi pasturen
amb el pastor encisat pels blaus del cel.

Al mas, la xemeneia lent fumeja.
A l'ampit de la finestra, la jove
teixeix fines trenes al rogenç cabell:

contempla camp enllà pastor i ramat,
ensems somnia en la primavera
i el germinar del gra al cor sembrat.

Antoni Casanova Ramon

V. de Dalt, gener del 2015

ANDALUCIA

La historia de Andalucía es el resultado de un complejo proceso en el que se fusionan a lo largo del tiempo diferentes culturas y pueblos, como el íbero , el fenicio, el cartaginés, el romano, el bizantino, el andalusí y el castellano que han dado pie a la formación de la identidad y cultura andaluza.

El marco geográfico es uno de los elementos que da singularidad y personalidad propia a Andalucía. Desde el punto de vista geográfico, se pueden distinguir tres grandes áreas ambientales, conformadas por la interacción de los distintos factores físicos que inciden sobre el medio natural: Sierra Morena -que separa Andalucía de la meseta- , los Sistemas Béticos y la Depresión Bética que individualizan la Alta Andalucía de la Baja Andalucía.

En la actualidad, la economía de Andalucía está marcada por la desventaja de la región con respecto a los marcos globales español y europeo a causa de la tardía llegada de la revolución industrial, dificultada además por la situación periférica que adoptó Andalucía en los circuitos económicos internacionales. Esto resultó en un menor impacto del sector industrial en la economía, un gran peso relativo de la agricultura y una hipertrofia del sector servicios.

ANDALUCIA, GRANADA Y SEVILLA POR IRENE VEGA

ANDALUCIA, GRANADA Y SEVILLA POR IRENE VEGA

ANDALUCIA, GRANADA Y SEVILLA POR IRENE VEGA

PARQUE DE MARIA LUISA

ANDALUCIA, SEVILLA Y PUEBLOS BLANCOS

Alex

ANDALUCIA, SEVILLA Y PUEBLOS BLANCOS

Alex

ANDALUCIA, SEVILLA Y PUEBLOS BLANCOS

Alex

ANDALUCIA, SEVILLA Y PUEBLOS BLANCOS *Alex*

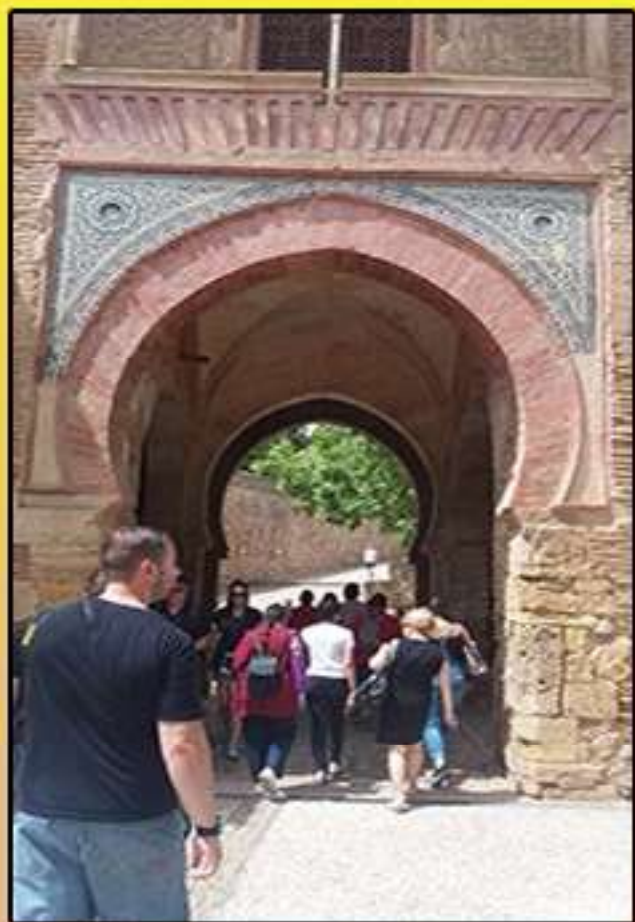
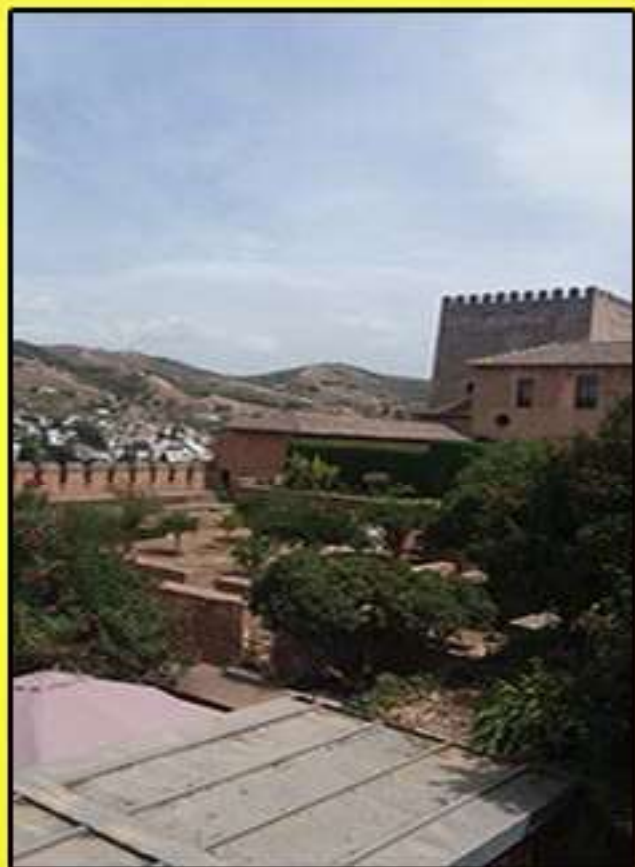
ANDALUCIA, CADIZ Y CORDOBA POR IRENE VEGA

ANDALUCIA, CADIZ Y CORDOBA POR IRENE VEGA

ANDALUCIA, CADIZ Y CORDOBA POR IRENE VEGA

CORDOBA, MEZQUITA POR IRENE VEGA

CORDOBA, MEZQUITA POR IRENE VEGA

PORT DE ARENUS DE MAR

LA MORT COM A REMEI

LA M.J.R.R. TOLKIEN <<El Senyor dels anells>>, i C.S. LEWIS
<<Les Cròniques de Nàrnia>> II

Ja sant Ambròs, al segle IV, té un sermó en què diu que <<Déu no ens va donar la mort com a càstig sinó com a remei, perquè si haguéssim de viure indefinidament en un món marcat pel pecat seria horrible>>. Aquesta idea es troba tant en Tolkien com en Lewis. En el món de Tolkien, per exemple, hi ha els elfs, que tenen el do de la immortalitat, però han de viure en el dolor constant de veure com les seves creacions passen i es fan malbé. Intenten mantenir en els llocs on s'estan espais immaculats, plens de bellesa, espiritualment reconfortants, però han d'estar lluitant sempre contra la inevitable caducitat de les coses d'aquest món, contra la degradació inexorable de les coses que creen i cuiden, mentre ells són immortals. La vida dels elfs sempre té un punt de lamentació sense fi. En el <<Silmarillion>>, hi ha un moment en que els homes envegen la immortalitat dels elfs, i aquestes els responen que és un disbarat, que precisament la mort és un do que Déu ha fet als homes perquè puguin abandonar aquest món on tot caduca i passar a una altra realitat, mentre que ells hauran d'aguantar fins al final veient com les coses que fan, per boniques que siguin, tard o d'hora es fan malbé. També el viatge final del Frodo, quan s'embarca cap a l'oest al terme de les seves aventures, ens parla de ferides que no es poden guarir aquí, que només poden rebre en vaixell quan ja ha tirat l'anell al foc; que no és ben bé una mort, o si, queda en l'aire... Se'l porten com a un lloc de guariment i com que una vida que s'ha entregat del tot té unes ferides que no es curen aquí, ha d'anar a un altre lloc.

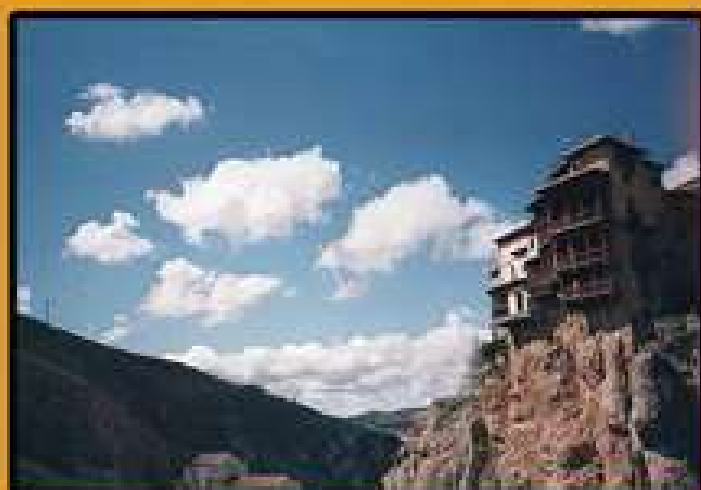
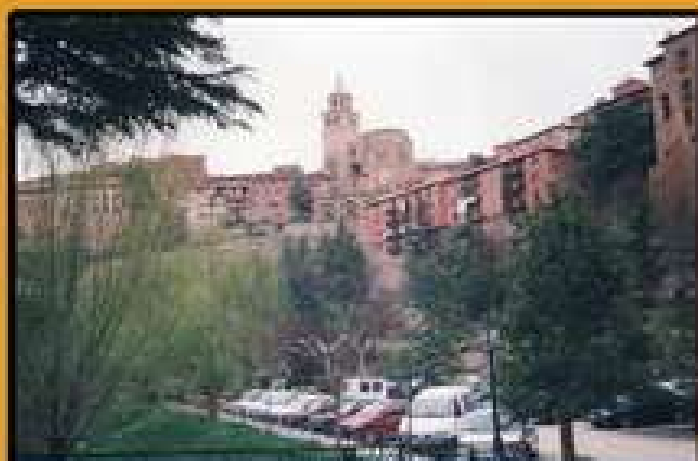
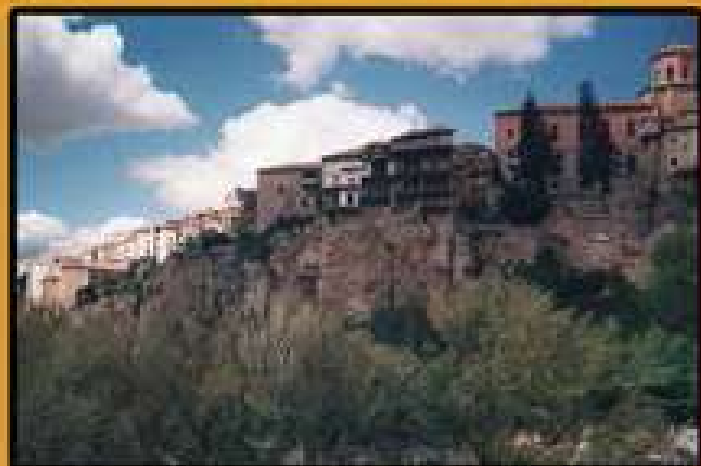
Pel que fa a Lewis, en el primer llibre de <<La Trilogia de Ramson>>, quan va a Mart es troba amb els extraterrestres bons, sense pecat original, i descobreix que accepten la mort sense resistència. Diu que en aquell món d'ells, la mort arriba

com el naixement en el nostre, amb la mateixa previsibilitat aproximada, i s'accepta amb plena confiança. I a <<El Gran Divorci>> hi ha un diàleg entre un àngel i un personatge a qui es dona l'oportunitat d'anar cap al cel, però abans ha de deixar que li matin un llangardaix que porta a l'espatlla i que representa la sensualitat. L'àngel li diu que el llangardaix no pot entrar al cel, i li demana permís per a matar-lo. El personatge es va resistint... fins que al final permet que el matin, el que representa també un gran dolor per a l'home, però, un cop mort el llangardaix es converteix en un cavall i l'home reneix convertit en un gegant i se'n van directes cap al cel. ¿Què està dient Lewis amb això? Déu no ha creat res que sigui dolent, però marcats com estem pel pecat, totes les nostres coses per retrobar el que són en realitat han de passar per una mort. Jesús parla de morir a si mateix. Totes les nostres coses, per retrobar-se elles mateixes en la seva puresa, en la seva veritat, han de passar per una mort. El llangardaix es pot convertir en un cavall i l'home, en un gegant, però primer han de morir.

(De <<Recerca>>, nº 71, Eduard Rey, Maig-Agost de 2018)

A.C.R.

CUENCA CIUDAD ENCANTADA

En nuestro centro para niños discapacitados de Togo, la mayoría son niños aceptados por sus familias y su comunidad, el problema radica en que no existían ni escuelas ni talleres especiales y no sabían qué hacer con ellos durante el día. Por esto se creó el centro. Sin embargo, en algunos casos afrontamos situaciones peculiares. Marcel, es un chico de 15 años aunque aparenta unos 10, presenta acusada microcefalia, retraso en desarrollo general psico-físico importante y destaca un carácter abierto y con una gran simpatía, ahora siempre ríe. Cuando cumplió unos tres años, la familia extrañada ante sus pobres facultades y su aspecto, lo llevaron a una destacada chamana animista de la zona. Esta aseguró que se trataba de una deidad, o sea un niño dios, de la variedad de la serpiente (quizás porque presenta dientes salidos y mentón **prognatico**, con lo cual su perfil recuerda vagamente a una serpiente). Atribuyo al niño-dios-serpiente capacidades malévolas, con lo cual su proximidad y trato no eran aconsejables. Lo encontró Sor Odile, directora de nuestro centro, solo, a las afueras de un pequeño pueblo, allí pasaba los días y por la noche lo llevaban a la cabaña de la familia. Contactados los padres contaron la situación y se justificaron aduciendo que parte de los habitantes del pueblo temían su proximidad. Nos pidieron si podía residir con nosotros y desde hace 2 años vive encantado con los demás niños residentes. Siempre está contento y por ahora no hemos sufrido ninguna influencia negativa. La familia viene frecuentemente a verlo. En mi último viaje, hace un mes, hemos hecho una gran amistad. Aquí entre nosotros, estas cosas también pasaban y no hace tanto tiempo.

6 de gener del 2019

doctor Roger Mercade i Sales

JOSEP CASTELLS

HOGUERA

Que el fuego de mi hoguera no se apague, al faltarme tu Cariño, tu bonito cuerpo es fuente de inspiración, me Ayuda a componer los versos que dejan huella en mi Pensamiento.

MENTE

Se fugó de mi mente la idea de quererte, para no hacerte un daño que solo el amor puede curar, después De tantos años de alejamiento, las cicatrices se han curado, con el mimo de tus besos y tu alegre sonrisa.

LUNA

Brillaba la luz de la luna llena en tu cara, dejando tu belleza para que yo mirara el reflejo de tu rostro en las frías aguas que bajaban por la montaña surcando la tierra hasta llegar al valle haciendo florecer la vida.

DIECIOCHO AÑOS

Te conocí con dieciocho años y, al estar junto a ti el tiempo se detuvo, era tan bonito nuestro amor que el Tiempo no transcurría, tus besos eran tan dulces y tus manos como fino talco que me acariciaban con suavidad, nuestro noviazgo tuvo un principio sin fin.

Kelly Arrontes.

A lo largo de la Historia del Arte en general, y de la pintura en particular, siempre se han utilizado modelos. Por eso, se hecho de recurrir a él no implica en sí mismo ninguna novedad , sino que la diferencia estriba en la utilización de ese modelo. Estudiarlo, analizarlo, desmenuzarlo...desde todos los planos posibles, técnico-artísticos, físicos y psicológicos, para después plasmarlos en el lienzo de una manera apenas perceptible, medio escondido en un laberinto de texturas y manchas atmosféricas construidas a base de los reflejos que la misma condición humana propicia. Oculto hasta que la presencia del modelo se intuye por el halo de su ausencia. El resultado se halla en el límite entre la abstracción y la figuración.

KELLY ARRONTES PINTURA ANGELICAL

KELLY ARRONTES PINTURA ANGELICAL

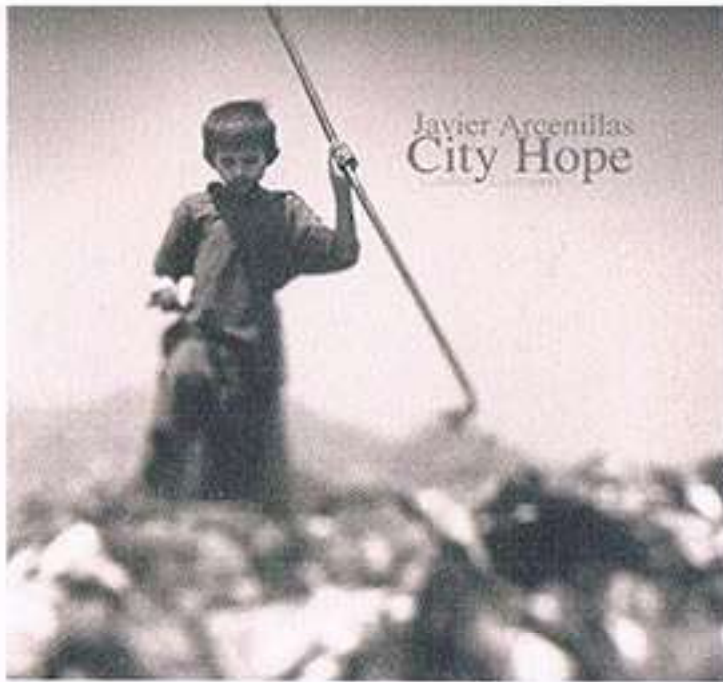

KELLY ARRONTES PINTURA ANGELICAL

KELLY ARRONTES PINTURA ANGELICAL

El nen que cerca el pa a l'abocador

Mires el que trepitges
per trobar-hi el pa,
t'acompanya un cel gris.
Comparteixes l'abocador,
altres com tu tenen fam.
En acabar el dia, tan sols
t'emportes unes velles sabates,
si te les poses, et seran grans.

Pilio- Maig 2018

(Poema inspirat en una fotografia
de Javier Arcenillas que rau
al Revela't 2018)

GRAFITI

Se llama pintada, grafito o grafiti, a una modalidad de pintura libre, destacada por su ilegalidad, generalmente realizada en espacios urbanos. Su origen se remonta a las inscripciones que han quedado en paredes desde los tiempos del Imperio romano, especialmente las que son de carácter satírico o crítico.

En el lenguaje común, el grafiti pollo es el resultado de pintar textos abstractos en las paredes de manera libre, creativa e ilimitada con fines de expresión y divulgación donde su esencia es cambiar y evolucionar; buscando ser un atractivo visual de alto impacto, como parte de un movimiento urbano revolucionario y rebelde. Es uno de los cuatro elementos que conforma la cultura Hip Hop.

Sin embargo los propios grafiteros, además de muchas referencias editoriales, los medios de comunicación, páginas web, positivos, y revistas especializadas utilizan la acepción italiana graffiti para referirse al grafito tanto en su acepción de movimiento cultural y artístico, así como a las propias pintadas.

GRAFFITIS

GRAFFITIS

Alex Puig - fotografia surrealista *

Alex Puig - fotografia surrealista *

Alex Puig - fotografia surrealista *

PANÑA DE SAU Y PORT DE PALAMOS

PANÑA DE SAU Y PORT DE PALAMOS

PUNTxPUNT

La llegenda de l'estrella de mar

Un ancià, cansat de la vida, passejava per una platja tranquil·la, plena d'estrelles de mar. De cop i volta es va trobar un nen que les recollia i les llençava a l'oceà. Li va preguntar què feia. <<Salvo les estrelles que s'han quedat encallades a la vora del mar. Si les deixo aquí i els toca el sol del matí es moriran.>> <<Però, fill, no t'adones que la platja fa centenars de quilòmetres i que, per tant, hi ha milers d'estrelles? La teva és una batalla perduda, no podràs salvar-les totes.>>

El nen va mirar amb tristesa els ulls de l'ancià, després va mirar els milers d'estrelles de mar. Finalment va esguardar l'estrella que tenia a la mà. Va somriure i amb força la va llençar a l'oceà mentre cridava: <<No podré salvar-les totes, però aquesta sí. Aquesta és la meva batalla, i l'he guanyada.>>

Explica la llegenda que des d'aleshores l'ancià cada dia surt a la platja a retornar estrelles al mar.

La sonda <<Parker>> camí del sol.

Va ser llençada a l'espai el 10 d'agost passat des del cap Canaveral. Té la missió d'estudiar el Sol des d'una distància que arribarà a ser només de 6,2 milions de quilòmetres (1/24 de la distància Terra-Sol), o sigui, ja dins de l'anomenada corona solar. El 23 de setembre ja enviava fotos del cel estrellat (no encara del Sol) i el 3 d'octubre arribava a posar-se en òrbita de Venus.

Porta el nom de Parker en honor del científic Eugene Parker, que en 1958 va descobrir el vent solar, que és un flux de partícules amb càrrega elèctrica que surt del Sol en totes direccions i a la Terra provoca aurores boreals. Un dels objectius d'aquesta sonda és estudiar aquest vent solar que no se sap com s'origina ni com adquireixen la gran velocitat que tenen les partícules que el componen, ja que surten disparades del Sol a milions de quilòmetres per hora.

Si bé la seva missió no es realitzarà del tot fins al 2025, s'espera que comenci a dir-nos alguna cosa aquest desembre. En aquest moment es trobarà a 24 milions de quilòmetres de l'astre, o sigui més a prop del que hagi arribat qualsevol altre sonda.

Antoni Casanova Ramon

PARQUE NATURAL DEL DELTA DEL EBRO

El parque natural del delta del Ebro se localiza en la desembocadura del río Ebro, en la provincia de Tarragona (Catalunya España).entre las comarcas del Bajo Ebro y del Montsía. Fue declarado parque natural en agosto de 1983, y ampliado en 1986. Actualmente cuenta con una extensión total de 7.783 hectáreas.

El río Ebro, el más caudaloso de España, es el principal responsable de este entorno, aportando los materiales arrancados de su cabecera para depositarlos aquí, en la conjunción con el Mediterráneo. Los sedimentos son por lo tanto, materiales provenientes de los Pirineos, el sistema Ibérico y la cordillera Cantábrica, lugares de donde nace el río. La cantidad de materiales sedimentados han creado una superficie de más de 320 km cuadrados, en la que se han formado numerosos hábitats. La actual forma del delta es una "flecha" perfectamente dibujada que penetra 22 km en el mar, creando así el tercer mayor delta del Mediterráneo tras el delta del Nilo con 24.000 km cuadrados y el del Ródano, que abarca una superficie 500 km cuadrados.

El delta del Ebro es la zona húmeda más grande de Catalunya y una de las más importantes de Europa occidental detrás del parque regional de la Camarga en Francia y del parque nacional de Doñana en el sur de España

DELTA DEL EBRE

PER SILVIA JAMBERT

DELTA DEL EBRE

PER SILVIA JAMBERT

DELTA DEL EBRE

PER SILVIA JAMBERT

DELTA DEL EBRE

PER SILVIA JAMBERT

MUSEO TORRE BALDOVINA

El museo tiene su origen en los primeros hallazgos hechos por Joan Palà y Ferran de Segarra en 1902 de fragmentos de cerámica en la ladera de la colina del Pollo, que dieron lugar al descubrimiento del yacimiento del Puig Castellar. Los materiales arqueológicos encontrados en las excavaciones en el Puig Castellar en la década de 1950 y depositados en el Centro Excursionista Puigcastellar o CEP, por un lado, y la cantidad de materiales de ciencias naturales recogidos por los miembros de la Sección de Estudios o CEP, por el otro, llevaron al Ayuntamiento a abrir las puertas del Museo Puig Castellar en 1974. La aportación de nuevas donaciones y el interés que el museo despertó entre la población de Santa Coloma hizo necesaria la creación de un nuevo museo que dispusiera de un espacio y unas instalaciones más adecuadas para la conservación de los materiales y la exposición al público. En 1982 el Ayuntamiento y los miembros del Museo Puig Castellar llegaron a un acuerdo para hacer un museo nuevo: El Museo Torre Balldovina. El museo se inauguró en 1987 y en 1995 amplió su oferta de servicios con una sala de actos y un aula taller para el trabajo escolar.

EXPOSICIÓN PERMANENTE

La exposición de referencia, llamada Santa Coloma de Gramenet: la montaña, el río, la ciudad, refleja la historia y la continuidad del territorio de Santa Coloma de Gramenet y su población, desde los iberos en el Puig Castellar hasta la actualidad, y lo hace a partir de los tres elementos físicos básicos de la población: la montaña (Puig Castellar), el río (Besos) y la ciudad (Santa Coloma), cada uno de ellos vinculado al desarrollo de los distintos tiempos históricos de Santa Coloma.

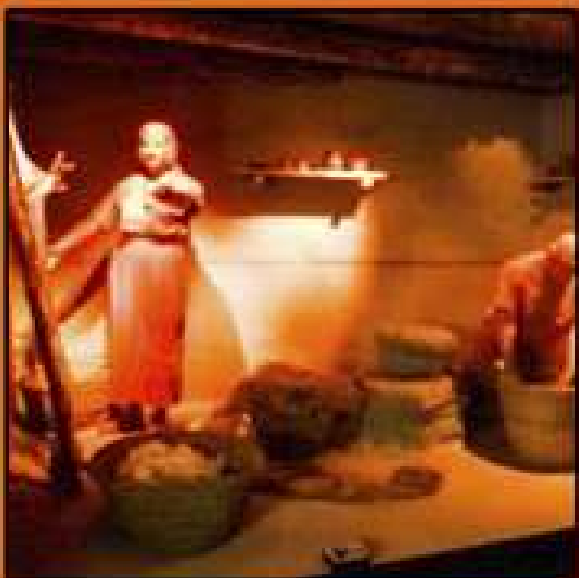
MUSEU DE SANTA COLOMA DE GRAMANET TORRE BALDOVI

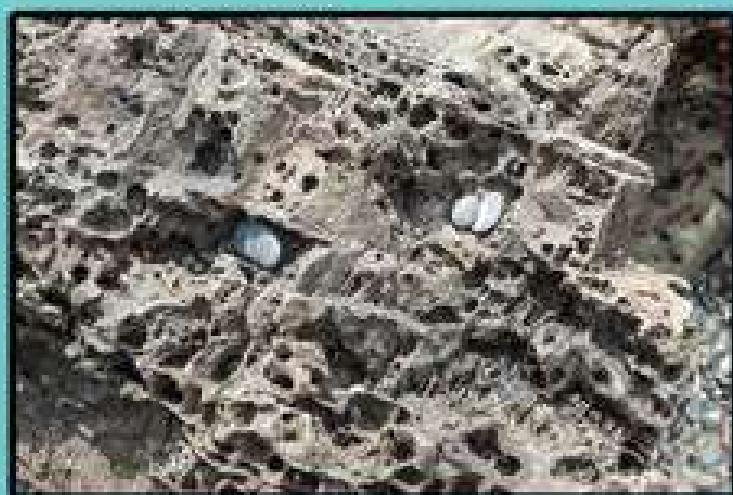
MUSEU DE SANTA COLOMA DE GRAMANET TORRE BALDOVI

MUSEU DE SANTA COLOMA DE GRAMANET TORRE BALDOVI

TOT PASSEJANT PER LLANÇA I PORT DE LA SELVA

TOT PASSEJANT PER LLANÇA I PORT DE LA SELVA

VALL DE NURIA PER IRENE VEGA

VALL DE NURIA PER IRENE VEGA

Violència

La violència sol ser patrimoni dels més forts, dels que ho són físicament, dels qui tenen armes, dels qui tenen poder i també dels que van escassos d'esma, entre molts d'altres.

La violència pot prendre multitud de formes. Una, la més visible és la que ens deixa veure tancs que maten gent, avions que tiren bombes, míssils creuant el cel, suïcides que sembren pànic i mort en nom del seu déu, violadors, policies aporrinant a dret i tort, els que assassinen la seva parella i tants i tants que fan ús de la violència com la cosa més normal.

També existeix la violència subtil, la que no és aparent però pot fet molt mal. La psicològica entre parelles, alumnes d'escola i una de molt important la que exerceixen els governs, principalment els dictatorials i els d'escassa democràcia, que normalment l'emascaren amb lleis que ells diuen que són per protegir la població.

L'expressió màxima de la violència és sens dubte una guerra i el pòsit que deixa entre els que la sobreviuen. Com en el cas d'Espanya la violència que es genera molts anys després de haver-se acabat, amb la necessitat imperiosa del guanyador de mantenir viu el record de la victòria.

L'Espanya d'avui dia, amb un govern hereu de les màximes del dictador, amb un cap d'estat incapaç de desfer-se'n del seu propi govern que l'atia per un camí dubtós, incapaç de prendre les regnes per fer un país modern, o al manco ser neutral amb les seves decisions, on la cultura de la simbologia franquista no decau, ans es més visible cada dia. Judges que prohibeixen canvis de noms de carrers que estan dedicats a militars assassins, monuments intocables que mantenen viu el record de la violència d'una guerra, banderes inconstitucionals que pul·lulen

tranquil·lament, i aquella expressió que mai ha estat real “d’una, gran i lliure”, que ja el dictador va intentar mantenir com a veritable sense escatimar cap mena de violència i que els seus acòlits actuals segueixen al peu de la lletra, en fets i en violència.

Poc o res ha canviat, just els personatges del set, on avui hi trobem camisetes, rastes i cabells en coa de cavall en homes i un ministre perdona vides que el guió li fa dir, “pensi que vostè està aquí portant un llac groc que m’ofèn”, pensament inequívoc de gent que no entén el concepte de democràcia.

És molt dur haver d’admetre que ministres actuals cantin l’himne de la legió “ El novio de la muerte” i que diguin, quan se’ls hi recrimina, que forma part de la cultura del país, deixant ben explícit que la violència és per emporuguir al poble.

Un moviment que ha exacerbat la violència d’estat en els últims anys i més en els últims mesos és sens dubte l’influència del catalanisme i les seves propostes d’una transformació radical d’un país que està aferrat a uns principis caducats i que l’estat, rei inclòs, no vol moure un mil·límetre. Per aconseguir-ho desferma tota la violència que pot, empresonant gent, des de cantants, titellaires, polítics, fins el súmmum del ridícul de prohibir un color, el prohibeix perquè no el pot empresonar.

Espanya, els seus governants tenen una por atàvica a l’inconegut i a cada nova generació intenta inculcar la por al futur. I no dubte en descarregar l’ira i la repressió a qualsevol moviment que mostri als espanyols una altre manera de viure que no sigui la seva.

pilio